

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 2106

Dosar nr. X/54/2009

Ședința publică de la 23 aprilie 2010

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „X” SRL X împotriva sentinței civile nr. X din 3 iulie 2009 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă intimatele pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice X și Agenția Națională de Administrare Fiscală prin același consilier juridic X, lipsind recurenta-reclamantă S.C. „X” SRL X.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, după care, nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul declarat.

Consilierul-juridic al intimatelor-pârâte solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței recurate susținând că aceasta este temeinică și legală, iar instanța de fond în mod corect a respins acțiunea ca neîntemeiată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Curtea de Apel X - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin sentința nr. X din 3.07.2009, a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.C. „X” S.R.L. în

contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice X și Agenția Națională de Administrare Fiscală, acțiune având ca obiect anularea deciziei nr. X din 9.03.2009 emisă de ANAF, a deciziei de impunere fiscală pentru obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a raportului de inspecție fiscală, înregistrate sub nr. X din 3.12.2008.

Pentru a pronunța o asemenea soluție, prima instanță a reținut că soluția adoptată de autoritatea publică fiscală, în sensul suspendării procedurii administrative, este legală, întrucât sunt întrunite condițiile impuse de art. 214 din Codul de procedură fiscală, ca urmare a faptului că, la data de 3.12.2008, Direcția Generală a Finanțelor Publice X a înaintat procesul-verbal de control încheiat la 28.11.2008 către Inspectoratul județean de Poliție X pentru efectuarea cercetărilor penale privind încălcarea Legii contabilității de către societatea reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs rec amanta, care a solicitat modificarea sa, în sensul admiterii acțiunii astfel cum a fost formulată.

În primul motiv de recurs, ce poate fi încadrat în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 7 C.proc.civ., recurenta susține că motivarea hotărârii atacate este insuficientă și se bazează doar pe susținerile intimatelor, fără a ține seama și a analiza și argumentele prezentate societate.

În plus, recurenta arată că prima instanță nu a analizat materialul probator administrat în cauză.

În cel de-al doilea motiv de recurs, ce poate fi circumscris cazului de modificare prevăzut de art. 304 pct 9 C.proc.civ., recurenta arată că prima instanță a ignorat unele aspecte esențiale pentru soluționarea corectă a cauzei, cum ar fi faptul că nu există nicio dovadă a existenței unei plângeri penale.

Analizând sentința recurată, în raport cu critici] e formulate, cât și din oficiu, în baza art. 304¹ C.proc.civ., înalta Curte reține următoarele:

1) Primul motiv de recurs este nefondat.

În raport de prevederile art. 261 alin. 1 pct. 5 C.proc. civ., hotărârea trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat susținerile părților.

Așadar, se poate aprecia că textul legal anterior menționat consacră principiul motivării hotărârilor, pentru a se asigura o bună administrare a justiției și pentru a se putea exercita controlul judiciar.

Art. 304 pct. 7 C.proc.civ. reglementează motivul de recurs referitor la cazul în care hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când aceasta cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

Prin urmare, în dreptul intern, nemotivarea hotărârii judecătorești este sancționată.

Art. 261 alin. 1 pct. 5 C.proc. civ. nu impune obligația de a se răspunde punctual la toate susținerile și afirmațiile părților, textul făcând referire expresă numai la indicarea motivelor pentru care au fost respinse cererile acestora.

În consecință, instanța are posibilitatea de a proceda la sintetizarea acestora, în raport de legătura lor logică, și să le examineze grupat.

În speța de față, instanța de control judiciar consideră că hotărârea recurată îndeplinește cerințele impuse de art. 261 alin. 1 pct. 5 C.proc. civ., fiind expuse în mod corespunzător argumentele care au format convingerea primei instanțe cu privire la soluția pronunțată. În plus, sentința atacată nu cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

2) Nici motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 C.proc. civ., nu este fondat.

Astfel, prin decizia de impunere nr. X din 3.12.2008, Direcția Generală a Finanțelor Publice X a stabilit în sarcina de plată a recurenteii suma de X lei, reprezentând:

- Impozit pe profit în sumă de X lei;
- majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de X lei;
- TVA în sumă de X lei;
- majorări de întârziere aferente TVA în sumă de X lei.

Prin decizia nr. X din 9.03.2009,, Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a dispus suspendarea soluționării contestației formulate de recurentă împotriva deciziei de impunere anterior menționate, în temeiul art. 214 Cod procedură fiscală.

În considerentele acestei decizii administrative se reține faptul că organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada supusă

verificării (1.01.2005 - 31.12.2006) recurenta nu a înregistrat în evidența contabilă factura cu seria FF DJ VFZ nr. X din 21.11.2006 privind livrarea cantității de 95.160 Kg porumb către SC „X” SRL, în valoare de X lei, cu TVA aferentă în sumă de X lei.

în lunile X 2007 și X 2008, în baza facturii fiscale seria X nr. 152 din 14.X.2007, recurenta a înregistrat de două ori în contul 624 „cheltuieli cu transportul de marfă și de persoane” suma de X lei, reprezentând contravaloarea serviciilor de transport în perioada X 2006 - septembrie 20(17 și a dedus de două ori TVA în sumă de X lei. Totodată, a înregistrat pe cheltuieli sume de pe facturi în copie xerox.

De asemenea, recurenta nu a respectat prevederile legale și nu a efectuat inventarierea soldurilor analitice din contul 401 „furnizori” și contul 404 „furnizori pentru imobilizări”, neavând niciun fel de punctaj sau de confirmare scrisă în format semnat și parafat de furnizorii existenți în sold la data de 30.X.2008. De asemenea, respectivii furnizori nu își desfășoară activitatea la sediul declarat pentru unul din acești furnizori, respectiv SC „X” SRL, fiind întocmită sesizare penală.

Prin adresa nr. X din 3.12.2008, Directa Generală a Finanțelor Publice X a înaintat procesul-verbal de control încheiat la data de 28.X.2008, având aceleași constatări cu cele din raportul de inspecție fiscală nr. X din 3.12.2008, Inspectoratului Județean de Poliție X (a se vedea fila 86 dosar fond).

Conform art. 214 alin. (1) Cod procedură fiscală, organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când: a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie date în procedura administrativă; b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

În raport de cele reținute în considerentele deciziei contestate, înalta Curte apreciază, în acord cu concluzia primei instanțe, că este corectă soluția adoptată de autoritatea intimată de suspendare a soluționării contestației administrative și de sesizare a Inspectoratului Județean de Poliție X.

Într-adevăr, între stabilirea obligațiilor fiscale, constatate prin raportul de inspecție fiscală nr. X din 3.12.2008, în baza căruia a fost emisă decizia de impunere nr. X din 3.12.2008, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea recursului administrativ.

Mai precis, această interdependență constă în faptul că în speță se pune problema realității unor operațiuni desfășurate de recurentă prin înregistrarea unor facturi pentru care furnizorii nu au putut fi identificați sau a unor facturi în copie xerox.

Așadar, în mod corect autoritatea fiscală a apreciat că nu se poate pronunța pe fondul recursului administrativ înainte de finalizarea cercetărilor penale.

Prin urmare, pentru considerentele ar terior expuse, apreciind că nu sunt întemeiate motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 C.proc.civ., în baza art. 312 alin. 1 C.proc.civ., coroborat cu art. 20 și 28 din Legea nr. 554/2004, modificată, înalta Curte va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. „X” SRL X împotriva sentinței civile nr. X din 3 X 2009 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 X 2010.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,

MAGISTRAT ASISTENT,